

rater: Nu skal jeg dog se, om jeg ikke kan gøre det saaledes, at Premierløjtnant Tonning skal blive fri for at lade mig stille i Morgen; nu skal jeg sørge for at have mine Sager i en saadan Orden, at det skal blive ham umuligt at finde noget at udsætte derpaa — og det er hans Kammeraters Udsagn, at han gjorde sig særlig Uejlighed den Dag, og at Premierløjtnanten heller ikke kunde finde noget at udsætte hverken paa hans Mundering eller hans Vaaben eller de Genstande, han skulde have med sig. Men da han saa havde undersøgt ham og ikke kunnet finde nogen Grund til at paalægge ham at stille om den Dag, kom han pludselig i Tanker om at ville se hans Pudsekasse, og da Soldaten kom med Pudsekassen, laa Sagerne ikke nedpakkede i den Orden, de skulde. Han var den eneste, der fik sin Pudsekasse efterset, men til Trods for, at han altsaa havde gjort sig særlig Uejlighed den Dag, maatte han, blot fordi han ikke havde faaet Genstandene i Pudsekassen lagt ned i reglementeret Orden, ogsaa den Dag stille om med fuld Oppakning og miste Nattegn for de følgende Dage.

Det, der saa gav Anledning til hans Forløbelse, var, at en Dag, han var ude paa en Marchtur, hvor de blandt andet øvede Opmarching i Marchkolonner fra Rodemarch, mente hans Delingsfører, Sergeant Lund-Jensen, at han ikke kom hurtigt nok op paa sin Plads i Marchkolonnen. Han bebrødte ham det, og da Øvelsen skulde gentages, skyndte Nr. 76 sig for at komme paa sin Plads og kom saa lidt foran sine Kammerater. Saa var det galt. Saa begik han den Forseelse — rimeligvis fordi han ærgrede sig over, at det igen skulde gaa ud over ham —, at han glemte at rette sig op, da hans Delingsfører henvendte sig igen til ham med Behørdelse. For dette blev han dømt til 2 Dages mørk Arrest, der blev nægtet ham Nattegn for de følgende Dage og saa videre. Nu skete der det, at en anden Sergeant, som var kommet til at udele Nattegn, ikke var blevet underrettet om Forholdet og meddelte ham Nattegn en Dag eller to efter, hvorimod det blev nægtet ham, da den Sergeant, som var hans Delingsfører, skulde udele dem. Rekrutten havde saa faaet den Opfattelse, at det var denne Sergeant, der saaledes forfulgte ham, og det var Grunden til, at han havde talt med et Par Kammerater om, at han skulde have sig en Lussing. Men naar De har hørt dette, tror jeg, De bedre kan forstaa, at Manden kunde begaa noget saa

uoverlagt som dette at aftale med sine Kammerater at ville prygle en Sergeant. Det er jo indlysende, at naar man opretholder en Hær, kan man ikke have det saaledes, at de menige kan blive enige om at prygle en Befalingsmand. Vi maa vist allesammen indrømme, at saa vidt kan man ikke gaa i Liberalitet. Men der er ogsaa et betydeligt Spring derfra til at idømme en saa haard Straf som 6 Aars Tugthus for at have lagt Armene omkring en Sergeants Hals, selv om det ikke var paa den allerkærligste Maade. Det viste sig jo ogsaa, at de høje Herrer, der dannede Overkrigsretten, var af den Anskuelse, at Straffen var meget haard, og at de fandt Anledning til at indgaa til Kongen med Anmodning om, at den maatte blive formildet. Den blev formildet saaledes, at Nr. 76, Sørensen, slap med 2 Aars Forbedringshus, men altsaa dog $\frac{1}{2}$ Aar mere, end han var dømt til ved Krigsretten, fordi Overkrigsretten havde dømt efter Oprørsparagraffen i Modsætning til Krigsretten, der havde dømt efter Mytteriparagraffen. De to andre slap, den ene med 6 Gange 5 Dages strengt Fængsel paa Vand og Brød, den anden med 5 Gange 5 Dages strengt Fængsel paa Vand og Brød. Og endelig fik en fjerde, som havde været dem behjælpelig ved at meddele, at Sergeanten var paa Vej for at visitere, 4 Gange 5 Dages strengt Fængsel paa Vand og Brød.

Hvad jeg ønsker ved min Omtale af denne Sag her i Dag er, i Lighed med det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode), at henstille til Forsvarsministeren, at han vil gøre sin Indflydelse gældende, for at den paagældende Rekrut kan faa den Straf, han nu er i Begreb med at afsone, nedsat ganske betydeligt. Det forekommer mig, at det vilde være en Skam og Skændsel, om en ung Mand, der har vist sig i Besiddelse af de Evner og Betingelser for at naa fremad som denne unge Mand, skulde, fordi han har gjort sig skyldig i en Ubesindighed i Militærtjenesten, komme til at sidde 2 Aar i Forbedringshuset og muligvis der faa et Knæk, som ødelægger hans Liv. Dersom man lader tilflyde denne unge Mand en Meddelelse om, at hvis han opfører sig godt i Vridsløselille Forbedringshus, hvor han er anbragt nu, vil han have Udsigt til i Løbet af kortere Tid at faa sin øvrige Straf eftergivet, tror jeg, det vil have til Følge, at de gode Instinkter og den Ærekærlighed, som er i Manden, vil bevirke, at han vil kunne rejse sig igen og blive i Stand til, naar han kommer ud i